

โรมสถาปนานิमित — หมายเลขหก

ข้อขัดแย้งเชิงพยากรณ์ในประวัติศาสตร์แอ็ดเวนติสต์: การทำความเข้าใจความขัดแย้งระหว่าง Uriah Smith และ James White ว่าด้วย Daniel 11:36

Jeff Pippenger

2024-08-14

เรากำลังพิจารณาเส้นทางแห่งข้อโต้แย้งเชิงพยากรณ์หกประการซึ่งได้เกิดขึ้นภายในประวัติศาสตร์ของแอ็ดเวนติสต์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1798 จนถึงปัจจุบัน.

“ในประวัติศาสตร์และคำพยากรณ์

พระวาระของพระเจ้าทรงพรณมาถึงความขัดแย้งอันยึดเหือระหว่างความจริงกับความผิดพลาด ความขัดแย้งนั้นยังคงดำเนินอยู่ บรรดาสิ่งที่เคยเกิดขึ้นแล้วจะเกิดซ้ำอีก ข้อพิพาทเก่า ๆ จะถูกรื้อฟื้นขึ้นใหม่ และทฤษฎีใหม่ ๆ จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ประชากรของพระเจ้า ผู้ซึ่งในการเชื่อและในการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จได้มีส่วนในงานประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง และองค์ที่สามนั้น ย่อมรู้ว่าตนยืนอยู่ ณ ที่ใด พวกเขามีประสบการณ์ที่ล้ำค่ายิ่งกว่าทองคำเนื้อดี พวกเขาจะต้องยืนหยัดมั่นคงดุจศิลา โดยยึดความวางใจของตนตั้งแต่แรกเริ่มไว้อย่างแน่วแนจนถึงที่สุด” Selected Messages, book 2, 109.

บทความก่อนหน้านี้ได้กล่าวถึงข้อโต้แย้งประการแรกและประการสุดท้ายเกี่ยวกับอำนาจแห่งโรมแล้ว และบัดนี้เราจะพิจารณาข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้นระหว่าง Uriah Smith กับ James White. Uriah Smith ได้สอดแทรก “การตีความส่วนตัว” ของตนเองลงไปในเรื่องที่สามสิบหก.

“ข้อ 36 และกษัตริย์นั้นจะกระทำตามใจตนเอง; และเขาจะยกตนขึ้น และยกตนให้ใหญ่เหนือพระหังปวง, และจะกล่าวถ้อยคำอันน่าอัศจรรย์ต่อสูพระเจ้าแห่งพระหังปวง, และจะจำเรียกขึ้นจนกว่าพระพิโรธจะสำเร็จ; เพราะสิ่งซึ่งได้ทรงกำหนดไว้ นั้นจะต้องบังเกิดขึ้น.”

“กษัตริย์ซึ่งถูกนำเสนอ ณ ที่นี้ มีอาจหมายถึงอำนาจเดียวกันกับที่ได้กล่าวถึงเป็นลำดับสุดท้ายได้ กล่าวคือ อำนาจของสันตะปาปา; เพราะถ้านำข้อกำหนดต่าง ๆ นี้ไปใช้กับอำนาจนั้น ก็จะไม่สอดคล้องกัน” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

สมิธยอมรับว่า กุทธิ์อำนาจในข้อก่อนหน้านี้คือ “โรมของสันตะปาปา”

แต่กลับอ้างว่าลักษณะเฉพาะของข้อที่สามสิบหกมิใช่ลักษณะเชิงพยากรณ์ที่ใช้ระบุโรมของสันตะปาปา ข้ออ้างนั้นเป็นเท็จ ควรระลึกไว้ว่า ในการกบฏปี 1863 ช่วงเวลาเจ็ดเท่าแห่งเลวินิตี บทที่ยี่สิบหก ถูกละทิ้ง และเพราะฉะนั้น ภาพแทนของช่วงเวลาเจ็ดเท่าในตารางทั้งสองของฮาบากุกจึงถูกปฏิเสธด้วย ทั้งแผนภูมิจีปี 1843 และปี 1850 ต่างแสดงช่วงเวลาเจ็ดเท่าไว้ ณ ใจกลางของแผนภูมิอย่างชัดเจน และภาพทั้งสองต่างวางกางเขนไว้ ณ ใจกลางของเส้นแห่งช่วงเวลาเจ็ดเท่า เมื่อความสว่างใหม่เกี่ยวกับช่วงเวลาเจ็ดเท่ามาถึงในปี 1856 และภายหลังถูกปฏิเสธแล้วนั้น ก็เป็นเครื่องหมายแห่งการปฏิเสธตารางทั้งสองของฮาบากุก และรวมถึงสิทธิอำนาจของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ด้วย ซึ่งได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าแผนภูมิทั้งสองนั้นได้รับการทรงนำจากพระเจ้า

ตามที่ซิสเตอร์ไวท์กล่าวไว้

การล่อลวงครั้งสุดท้ายของซาตานคือการทำให้คำพยาณแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าเสื่อมสิ้นอำนาจ และในที่นี้ การล่อลวงครั้งแรกก็คือการทำให้คำพยาณแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าเสื่อมสิ้นอำนาจเช่นกัน

และยังเป็นภาพแทนของการปฏิเสธพร้อมกันต่อความจริงพื้นฐานบนแผนภูมิทั้งสอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเจ็ดกาลเวลา

ในการทบทวนปี 1863 ผู้ที่จัดทำแผนภูมิปลอมปี 1863 ซึ่งลบเส้นของเจ็ดกาลเวลาออกไปนั้น หาใช่ผู้ใดอื่นไม่ นอกจาก Uriah Smith ภายในปี 1863 Uriah Smith ได้หันมาต่อความสว่างแห่งเจ็ดกาลเวลา และไม่อาจมองเห็นได้ว่ามี "ความพิโรธ" อยู่สองครั้งซึ่ง Daniel ได้ระบุไว้ ความพิโรธทั้งสองนั้นเป็นตัวแทนของเจ็ดกาลเวลาที่มีต่ออาณาจักรเหนือของ Israel และอาณาจักรใต้ของ Judah ครั้งแรกที่มีต่อสิบตระกูลทางเหนือเริ่มขึ้นในปี 723 BC และสิ้นสุดลงในปี 1798 และครั้งที่สองเริ่มขึ้นในปี 677 BC และสิ้นสุดลงในปี 1844

กาเบรียลมาหาดาเนียลในบทที่แปดเพื่ออธิบายนิมิต marah และในการเชื่อมโยงกับงานของเขานั้น เขาได้ให้พยากรณ์ประการที่สองแก่ปี 1844. สองพันสามร้อยปีแห่งดาเนียลบทที่แปดสิ้นสุดลงในปี 1844 แต่เช่นเดียวกัน ความกริ้วทั้งสองประการต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือและอาณาจักรฝ่ายใต้ก็สิ้นสุดลงพร้อมกัน โดยประการหลังสุดแห่งทั้งสองนั้นด้วย.

และท่านกล่าวว่า ดูเถิด เราจะให้เจ้าเข้าใจว่า อะไรจะบังเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายแห่งพระพิโรธนั้น เพราะอวสานจะมาถึงตามเวลาที่กำหนดไว้ Daniel 8:19

วาระสุดท้ายย่อมตั้งอยู่บนข้อสันนิษฐานว่ามีวาระแรกอยู่ก่อน ความพิโรธครั้งสุดท้ายในบรรดาความพิโรธทั้งสอง ซึ่งเป็นเพียงอีกสำนวนหนึ่งของ "เจ็ดเวลา" นั้น สิ้นสุดลงในปี 1844 และความพิโรธครั้งแรกสิ้นสุดลงในปี 1798 ข้อพระคัมภีร์ที่สมิธอ้างว่าไม่มีข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับอำนาจของสันตะปาปา แท้จริงแล้วได้ระบุปีที่สันตะปาปาจะได้รับบาดเจ็บถึงตายของตน.

และกษัตริย์นั้นจะกระทำตามใจปรารถนาของตน และเขาจะยกตนขึ้นและอวดอ้างตนเหนือพระทั้งปวง และจะกล่าวถ้อยคำอันอัศจรรย์ต่อสุ่พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย และจะเจริญรุ่งเรืองไปจนกว่าพระพิโรธจะสำเร็จสิ้น เพราะสิ่งที่ได้กำหนดไว้แล้วนั้นจะต้องบังเกิดขึ้น ดาเนียล 11:36

"กษัตริย์" ในข้อสามสิบหกจะ "เจริญขึ้นจนกว่าพระพิโรธนั้นจะสำเร็จ" จงสังเกตสิ่งที่ Smith เขียนเกี่ยวกับ Daniel บทที่แปด ข้อที่ยี่สิบสามและยี่สิบสี่ ในหนังสือเล่มเดียวกันที่เขาอ้างว่าอำนาจของสันตะปาปาไม่มีลักษณะอันถูกต้องที่จะทำให้ข้อสามสิบหกสำเร็จได้

"ข้อ 23 และในช่วงปลายแห่งอาณาจักรของพวกเขา เมื่อบรรดาผู้ละเมิดได้ถึงความบริบูรณ์แล้ว กษัตริย์องค์หนึ่งผู้มีสีหน้าดุดัน และเข้าใจถ้อยคำลึกลับ จะลุกขึ้น 24 และอำนาจของเขาจะแข็งแกร่งยิ่ง แต่ไม่ใช่ด้วยอำนาจของตนเอง และเขาจะกระทำการทำลายอย่างน่าอัศจรรย์ และจะเจริญขึ้น และกระทำกิจของตน และจะทำลายทั้งผู้ทรงอำนาจและประชากรบริสุทธิ์ 25 และด้วยนโยบายของเขา เขาจะทำให้เหล่ากษัตริย์ขึ้นในมือของเขาด้วย และเขาจะยกตนขึ้นในใจของตน และด้วยสันติภาพเขาจะทำลายคนเป็นอันมาก เขาจะลุกขึ้นต่อสู้กับองค์จอมเจ้านายด้วย แต่เขาจะถูกทำลายลงโดยปราศจากมือมนุษย์"

"อำนาจนี้สืบต่อจากอาณาจักรแพะซึ่งแบ่งออกเป็นสี่ส่วนในวาระสุดท้ายแห่งอาณาจักรของพวกเขา กล่าวคือ ไกลถึงจุดสิ้นสุดแห่งความเป็นไปของพวกเขา แน่แน่นอนว่า อำนาจนี้ก็คือเขาเล็กเดียวกันกับที่กล่าวถึงในข้อ 9 และข้อต่อ ๆ ไป เมื่อนำไปประยุกต์ใช้กับกรุงโรม ดังที่ได้แสดงให้เห็นในข้อสังเกตเกี่ยวกับข้อ 9 แล้ว ทุกสิ่งก็จะสอดคล้องกันและกระจ่างชัด"

"'กษัตริย์ผู้มีสีหน้าน่าสะพรึงกลัว' โม่เสส เมื่อพยากรณ์ถึงการลงโทษซึ่งจะมาถึงพวกยิวจากอำนาจเดียวกันนี้ ก็เรียกมันว่า

‘ประชาชาติผู้มีสีหน้าน่าสะพรึงกลัว’ ฉธบ. 28:49, 50
ไม่มีชนชาติใดแสดงตนในขบวนการได้ชวนครั้นคร้ามยิ่งไปกว่าชาวโรมัน ‘เข้าใจถ้อยคำลึกลับ’ โมเสส
ในพระคัมภีร์ตอนที่เพิ่งอ้างถึงนั้น กล่าวไว้ว่า ‘ซึ่งเจ้าจะไม่เข้าใจภาษาของเขา’ ซ่อนนี้จะกล่าวถึงชาวบาบิโลน
ชาวเปอร์เซีย หรือชาวกรีก โดยสัมพันธ์กับพวกยิว ไม่ได้
เพราะมีการใช้ภาษาคล้ายและภาษากรีกอยู่ในปาเลสไตน์บ้างน้อยบ้าง
แต่กรณีของภาษาละตินหาเป็นเช่นนั้นไม่”

“เมื่อบรรดาผู้ละเมิดมาถึงความบริบูรณ์แล้ว” ตลอดมา
ความสัมพันธ์ระหว่างประชากรของพระเจ้ากับบรรดาผู้ขมเหงเขาถูกกล่าวถึงอยู่เสมอ
เป็นเพราะการละเมิดของประชากรของพระองค์นั่นเองที่ทำให้พวกเขาถูกขยาดไปเป็นเชลย
และการดำรงอยู่ในบาปอย่างต่อเนื่องของพวกเขาก็นำมาซึ่งการลงโทษที่รุนแรงยิ่งขึ้น ในฐานะชนชาติหนึ่ง
ไม่เคยมีเวลาใดที่พวกยิวเสื่อมทรามทางศีลธรรมมากไปกว่าช่วงเวลาที่เขาตกอยู่ใต้เขตอำนาจของชาว
โรมัน

“‘ทรงอานภาพ แต่ไม่ใช่ด้วยกำลังของตนเอง’
ความสำเร็จของชาวโรมันส่วนใหญ่เป็นผลมาจากความช่วยเหลือของพันธมิตรของพวกเขา
และจากความแตกแยกท่ามกลางบรรดาศัตรูของพวกเขา
ซึ่งพวกเขาพร้อมเสมอที่จะฉวยประโยชน์จากสิ่งนั้น โรมฝ่ายสันตะปาปาก็ทรงอานภาพเช่นกันโดยอาศัยอ
อำนาจฝ่ายโลกซึ่งนางได้ใช้อำนาจฝ่ายจิตวิญญาณควบคุมอยู่”

“‘เขาจะทำลายอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง’
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตรัสแก่พวกยิวโดยผ่านผู้เผยพระวจนะเอเสเคียลว่า
พระองค์จะทรงมอบพวกเขาไว้แก่คนที่ ‘ชำนาญในการทำลาย’
และการสังหารพวกยิวหนึ่งล้านหนึ่งแสนคนในการทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยกองทัพโรมัน
ก็เป็นการยืนยันถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะอย่างน่าสะพรึงกลัวยิ่ง และโรม ในระยะที่สอง หรือระยะสมณสมัย
เป็นผู้รับผิดชอบต่อการตายของบรรดามรณสักขีห้าสิบล้านคน”

“และด้วยอุบายของเขา เขาจะกระทำให้การล่อลวงเจริญขึ้นในมือของเขา’
โรมได้โดดเด่นเหนืออำนาจทั้งปวงอื่นใดด้วยนโยบายแห่งเล่ห์กล
ซึ่งโดยวิธีนั้นมันได้นำบรรดาประชาชาติมาอยู่ใต้การควบคุมของตน
นี่เป็นจริงทั้งต่อโรมฝ่ายนอกศาสนาและโรมฝ่ายสันตะปาปา
และดังนั้นโดยสันติภาพมันจึงได้ทำลายคนเป็นอันมาก”

“และในที่สุด โรม ในบุคคลของผู้ว่าราชการคนหนึ่งของตน ได้ลุกขึ้นต่อสู้กับองค์เจ้าเหนือเจ้านายทั้งหลาย
โดยพิพากษาให้พระเยซูคริสต์ต้องรับโทษถึงตาย ‘แต่เขาจะต้องถูกทำลายโดยมิใช่มีอมนุษย์’
ถ้อยคำนี้ชี้ให้เห็นว่าความพินาศของอำนาจนี้เป็นอันเดียวกันกับการที่รูปปั้นในบทที่ 2 ถูกตีแตก” Uriah
Smith Daniel and the Revelation, 202–204.

สมิธได้ชี้ให้เห็นถึงสองครั้งในข้อความตอนนั้นว่า
ลักษณะเชิงพยากรณ์ของโรมนอกศาสนาและโรมภายใต้อำนาจสันตะปาปาสามารถใช้แทนกันได้
เพราะทั้งสองเป็นเพียงการสำแดงของโรมในสองระยะของมันเอง
ดังเช่นส่วนผสมของเหล็กกับดินเหนียวในพระธรรมดาเนียลบทที่สอง
ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ระบุว่า เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจศาสนจักรและอำนาจรัฐ
เมื่อดาเนียลระบุไว้ในข้อพระคัมภีร์ที่สมิธกำลังกล่าวถึงว่า โรม “shall prosper, and practice” และว่าโรม
“shall cause craft to prosper in his hand” สมิธอ้างว่าในข้อที่สามสิบหกว่า “กษัตริย์” ผู้ซึ่ง “shall
prosper till the indignation be accomplished” นั้น

ระบุถึงลักษณะเชิงพยากรณ์ประการหนึ่งของทั้งโรมนอกศาสนาและโรมภายในอำนาจสันตะปาปา จากนั้นเขากลับอ้างว่าไม่มีลักษณะใด ๆ ของโรมในข้อที่สามสิบหกที่กล่าวถึงอำนาจของสันตะปาปาเลย

เราได้อ้างถึง Smith เพื่อสนับสนุนการระบุว่าโรมคือพวกโจรที่สถาปนาในมิตนั้น และลักษณะเชิงพยากรณ์ประการหนึ่งในสี่ในข้อสิบสี่คือ โรมยกตนขึ้นเอง

และในกาลเวลานั้น จะมีคนเป็นอันมากลุกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์ฝ่ายใต้
อีกทั้งพวกโจรในหมู่ชนชาติของเจ้าจะยกตนขึ้นเพื่อให้มิตนั้นสำเร็จ แต่เขาทั้งหลายจะล้มลง ดาเนียล
11:14

สมิธอ้างว่าลักษณะจำเพาะของกษัตริย์ในข้อสามสิบหกไม่สอดคล้องกับอำนาจของสันตะปาปา ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาได้ปกป้องความเห็นของผู้ที่ยกตนขึ้นในข้อสิบสี่นั้นคือโรม กระนั้น กษัตริย์ในข้อสามสิบหก "จะยกตนขึ้น" กษัตริย์องค์เดียวกันนั้นในข้อสามสิบหกจะ "กล่าวถ้อยคำอัศจรรย์ต่อผู้พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย" ในพระธรรมดาเนียล อำนาจของสันตะปาปา "จะกล่าวคำใหญ่โตต่อผู้พระองค์ผู้สูงสุด" และในพระธรรมวิวรณ์ อำนาจของสันตะปาปากล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระองค์ผู้สูงสุด

และได้ทรงประทอนปากแก่เขาให้กล่าวถ้อยคำโอหังและคำหมิ่นประมาททั้งหลาย;
และได้ทรงประทอนอำนาจแก่เขาให้ดำเนินต่อไปสี่สิบสองเดือน
และเขาได้อ้าปากกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระเจ้า เพื่อจะหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์
และที่ประทับของพระองค์ และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในสวรรค์ วิวรณ์ 13:5, 6

ลักษณะจำเพาะเชิงพยากรณ์ทุกประการของอำนาจพระสันตะปาปาถูกระบุไว้ในข้อที่สามสิบหก

แล้วกษัตริย์นั้นจะกระทำตามใจปรารถนาของตน; และเขาจะยกตนขึ้นและโอหังตนเหนือพระองค์,
และจะกล่าวถ้อยคำอันน่าสะพรึงกลัวยิ่งต่อผู้พระเจ้าเหนือพระทั้งปวง,
และเขาจะเจริญรุ่งเรืองจนกว่าพระพิโรธจะสำเร็จ; เพราะสิ่งซึ่งได้ทรงกำหนดไว้นั้นจะต้องบังเกิดขึ้น.
ดาเนียล 11:36

บรรดาผู้วิจารณ์ที่เป็นมนุษย์นั้นหลายครั้งไม่น่าเชื่อถือ แต่ผู้วิจารณ์ฝ่ายแอดเวนตีสต์จำนวนมากเป็นพยานต่อความจริงอันประจักษ์ชัดว่า ข้อที่สามสิบหกนั้นเองเป็นข้อพระคัมภีร์ที่อัครทูตเปาโลกำลังถอดความอยู่ในพระธรรมเฮสะโลนิกาฉบับที่สอง เมื่อท่านกล่าวถึงคนนอกธรรมบัญญัติ।

อย่าให้ผู้ใดลบลวงท่านไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ เพราะวันนั้นจะยังไม่มาถึง
เว้นแต่จะมีการละทิ้งความเชื่อเกิดขึ้นก่อน และมนุษย์แห่งบาปนั้นจะถูกสำแดงออก คือบุตรแห่งความพินาศ
ผู้ซึ่งต่อสู้และยกตนขึ้นเหนือสิ่งสารพัดที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือที่มนุษย์นมัสการ
เพื่อว่าเขาจะนั่งในพระวิหารของพระเจ้าเสมือนเป็นพระเจ้า และสำแดงตนว่าเขาเป็นพระเจ้า 2
เฮสะโลนิกา 2:2, 3

ข้อที่สามสิบหกระบุว่า "เขาจะยกตนขึ้น และยกตนเองให้ใหญ่เหนือพระทั้งปวง" และเปาโลกล่าวว่า "คนนั้นคือคนบาปจะถูกสำแดงออก คือบุตรแห่งความพินาศ ผู้ซึ่งขัดขวางและยกตนขึ้นเหนือสิ่งสารพัดที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือที่เขานมัสการกันนั้น" เป็นที่ชัดเจนว่า สมิธไม่มีสิทธิอำนาจเชิงพยากรณ์ที่จะอ้างว่ากษัตริย์ในข้อที่สามสิบหกแตกต่างจากกษัตริย์ซึ่งกำลังกล่าวถึงอยู่ในข้อก่อน ๆ ที่นำไปสู่ข้อที่สามสิบหก ในทางไวพยากรณ์ เขาไม่มีเหตุอันชอบธรรมที่จะนำไปใช้เช่นนั้นซึ่งเป็นการประยุกต์ที่ผิดพลาด และคำอ้างของเขาที่ว่าเขากระทำเช่นนั้นเพราะข้อที่สามสิบหกไม่มีลักษณะใด ๆ ของอำนาจแห่งสันตะปาปาเลยนั้น

เป็นการบิดเบือนพระคัมภีร์เพื่อพยายามสถาปนาการตีความส่วนตัวของตนเอง

เรายังมีพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งขึ้น และท่านทั้งหลายก็ทำดีแล้วที่เอาใจใส่พระวจนะนั้น
เสมือนหนึ่งแสงสว่างที่ส่องอยู่ในที่มืด จนกว่าจะถึงรุ่งอรุณ
และดาวประกายพรึกขึ้นมาในใจของท่านทั้งหลาย จงรู้ชื่อนี้ก่อนว่า
ไม่มีคำพยากรณ์ใดในพระคัมภีร์เกิดจากการตีความตามลำพังของผู้ใดเลย
เพราะว่าคำพยากรณ์นั้นไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์
แต่มนุษย์บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวออกมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจ 2 เปโตร 1:19-21

ตลอดช่วงหลายปีแห่งแอดเวนติสต์แบบเลาติเซีย ได้มีนักเทววิทยา ศิษยาภิบาล และนักเขียนแอดเวนติสต์จำนวนมากที่ได้พิจารณาว่าพวกเขาเห็นว่าการประยุกต์ใช้ของสมิธนั้นถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง
ศิษยาภิบาลชาวออสเตรเลียผู้หนึ่ง คือ หลุยส์ แวร์ ซึ่งถึงแก่กรรมไปนานแล้ว
ได้ใช้เวลาส่วนใหญ่แห่งพันธกิจของเขาในการคัดค้านแบบจำลองเชิงพยากรณ์อันเป็นเท็จของสมิธ เหตุผลแห่ง
การคัดค้านของเขามีใช่เพียงเพราะในที่สุดสมิธระบุข้อเท็จจริงผู้มาถึงวาระสุดท้ายของตนในข้อสลิปห่าว่าเป็นตรึกเ
ทำนั้น แต่แนวทางของสมิธยังนำไปสู่การประยุกต์ใช้อาร์มาเกิดตอนอย่างไม่ถูกต้องด้วย ในช่วงทศวรรษ 1980
หรือใกล้เคียงนั้น นักเขียนแอดเวนติสต์ผู้หนึ่งได้เขียนหนังสือชื่อ Adventists and Armageddon, Have
we Misunderstood Prophecy? ผู้เขียนมีชื่อว่า Donald Mansell
และหนังสือเล่มนี้ก็ยังคงมีจำหน่ายอยู่จนถึงปัจจุบัน

แมนเชลล์ติดตามประวัติศาสตร์ที่นำไปสู่สงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสงครามโลกครั้งที่สอง
โดยแสดงให้เห็นว่าเมื่อเห็นได้ว่าสงครามทั้งสองครั้งนั้นกำลังใกล้เข้ามา
ผู้ประกาศข่าวประเสริฐฝ่ายแอดเวนติสต์ก็เริ่มนำการประยุกต์ใช้ที่ผิดพลาดของสมิธ
ซึ่งกล่าวว่าตรึกเจะเคลื่อนทัพไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามตัวอักษร
มาใช้เป็นหมายสำคัญของอาร์มาเกิดตอนและอวสานของโลก
เขาแสดงให้เห็นจากทะเบียนสมาชิกคริสตจักรว่า เมื่อสงครามแต่ละครั้งใกล้เข้ามา
มีผู้คนจำนวนมากได้รับเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรแอดเวนติสต์ โดยตั้งอยู่บนการเน้นเชิงพยากรณ์ของผู้
ประกาศข่าวประเสริฐซึ่งมีที่มาจากทรรศนะอันบกพร่องของสมิธเกี่ยวกับอาร์มาเกิดตอน.

เมื่อสงครามแต่ละครั้งสิ้นสุดลง และคำพยากรณ์ที่บกพร่องนั้นไม่เป็นจริง
คริสตจักรก็สูญเสียสมาชิกมากกว่าที่ตนได้รับจากแบบจำลองเชิงพยากรณ์ซึ่งสมิธได้จัดสร้างขึ้น

โดยการที่สมิธปฏิเสธชาวสาราแกนของพวกมิลเลอไรต์ และความเต็มใจของเขาที่จะส่งเสริมการตีความ
ส่วนตัวของตนต่อข้อสามสิบหกถึงสี่สิบห่าของพระธรรมดาเนียล
ตรรกะของสมิธจึงก่อให้เกิดแบบจำลองเชิงพยากรณ์ที่ตั้งอยู่บนเหตุการณ์ร่วมสมัย

ในการโต้แย้งระหว่าง Smith กับ James White

เกี่ยวกับข้อเท็จจริงผู้มาถึงจุดจบของตนในข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดนั้น James White
ได้นำเสนอเหตุผลที่สรุปแก่นฐานเชิงพยากรณ์อันเลื่อนลอยของ Smith ไว้อย่างกระชับ White สอนว่า
“คำพยากรณ์ก่อให้เกิดประวัติศาสตร์ แต่ประวัติศาสตร์มิได้ก่อให้เกิดคำพยากรณ์”

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งขบวนการแอดเวนติสต์ซึ่งทำงานก่อนสงครามทั้งสองครั้ง
ได้อาศัยพัฒนาการของประวัติศาสตร์เพื่อนำเสนอแบบจำลองเชิงพยากรณ์เรื่องอาร์มาเกิดตอนของ Smith
ที่บกพร่อง และงานของพวกเขา ซึ่งดูประหนึ่งว่าได้รับพระพรอย่างยิ่งในช่วงก่อนสงครามเหล่านั้น
ก็กลับก่อให้เกิดผลขาดทุนสุทธิเมื่อปรากฏชัดว่าแบบจำลองเชิงพยากรณ์นั้นตั้งอยู่บนการตีความส่วนบุคคล।

จงระวังผู้พยากรณ์เท็จ ผู้ซึ่งมาหาท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในเขาเป็นหมาป่าที่ตะกละตะกลาม ท่านทั้งหลายจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มีใครเก็บองุ่นจากพงหนาม หรือเก็บมะเดื่อจากต้นหนามได้หรือ? ฉันทัด ต้นไม้ดีทุกต้นย่อมเกิดผลดี แต่ต้นไม้เลวย่อมเกิดผลชั่ว ต้นไม้ดีจะเกิดผลชั่วมิได้ และต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้ ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี ย่อมถูกโค่นลงและโยนเข้าไปในไฟ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มัทธิว 7:15-20

ความเต็มใจของสมิธที่จะส่งเสริมแบบจำลองเชิงพยากรณ์ส่วนตัวเกี่ยวกับกษัตริย์ในข้อที่สามสิบหก ได้ก่อให้เกิดผลตามมาคือการตีความภัยพิบัติประการที่หกและอาร์มาเกตดอนอย่างไม่ถูกต้องด้วยเช่นกัน

แล้วทูตสวรรค์องค์ที่หกได้เทชั้นของตนลงบนแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติส และน้ำในแม่น้ำนั้นก็แห้งไป เพื่อจะเตรียมทางไว้สำหรับบรรดากษัตริย์จากทิศตะวันออก และข้าพเจ้าเห็นผีโสโครกสามตนลักษณะเหมือนนก ออกมาจากปากพญานาค และออกมาจากปากสัตว์ร้าย และออกมาจากปากผู้พยากรณ์เท็จ เพราะว่ามันทั้งหลายเป็นวิญญาณของพวกผีมาร กระทำการอัศจรรย์ และออกไปหาบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกและของทวีปพิภพ เพื่อรวบรวมพวกเขาไว้สำหรับสงครามในวันยิ่งใหญ่แห่งพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ดูเถิด เรามาอย่างขโมย ความสุขมีแก่ผู้ที่เผ่าระวังและรักษาเสื้อผ้าของตนไว้ มิฉะนั้นเขาจะเดินเปลือยกาย และผู้คนจะเห็นความน่าอัศจรรย์ของเขา แล้วเขาได้รวบรวมพวกเขาไว้ด้วยกัน ณ สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่า อาร์มาเกตดอน วิวรณ์ 16:12-16.

ดังที่เราได้ชี้ให้เห็นก่อนหน้านี้แล้ว

ภัยพิบัติประการที่หกเกิดขึ้นภายหลังจากการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองของมนุษย์ ดังนั้น คำเตือนที่ให้ "รักษาเสื้อผ้าของตนไว้" จึงต้องหมายถึงประเด็นแห่งการทดสอบที่เกิดขึ้นก่อนที่มีคาเอลจะทรงลุกขึ้น และเวลาทดลองของมนุษย์จะสิ้นสุดลง และภัยพิบัติประการแรกจะเริ่มต้นขึ้น ภัยพิบัติประการที่หกบรรลุถึงกิจกรรมของพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งเป็นสหภาพสามประการที่มารวมกันในการออกกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้า สหภาพสามประการนั้นคือโรมสมัยใหม่ และสัญลักษณ์ที่ระบุและสถาปนาสหภาพสามประการของโรมสมัยใหม่นั้น คือ "โลกรแห่งชนชาติของเจ้า" ผู้ซึ่ง "ยกตนขึ้นเพื่อตั้งนิมิตนั้นขึ้น" และ "ล้มลง"

คำเตือนของภัยพิบัติประการที่หก เมื่อเข้าใจแล้ว ย่อมทำให้จิตวิญญาณหนึ่งรักษาเสื้อผ้าของตนไว้ได้ แต่ถ้าถูกปฏิเสธ ก็ย่อมทำให้จิตวิญญาณหนึ่งเปลือยกาย ซึ่งเป็นหนึ่งในห้าลักษณะของชาวเลาตีเซีย สัญลักษณ์ที่สถาปนาคำเตือนนั้นคือ "พวกปล้นสะดมแห่งชนชาติของเจ้า" ผู้ซึ่งยกตนขึ้น และในที่สุดก็ล้มลง ชาวโลมอนกล่าวว่า หากประชากรของพระเจ้าไม่มีนิมิตนั้น พวกเขา ก็พินาศ

เมื่อปราศจากนิมิต ประชาชนก็พินาศ; แต่ผู้ที่รักษาธรรมบัญญัติก็เป็นสุข สุภาพษิต 29:18

คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พินาศ" หมายถึง "ทำให้เปลือย" และย่อหน้าได้บันทึกไว้ว่า

"ความสุขมีแก่ผู้ที่เผ่าระวังและรักษาเสื้อผ้าของตนไว้
เกลือกว่าผู้นั้นจะเดินเปลือยกายและคนทั้งหลายจะเห็นความน่าอัศจรรย์ของเขา"

สมิธเข้าใจผิดเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งทิศเหนือ

และรากฐานเชิงพยากรณ์อันเป็นเท็จนั้นได้เปิดทางให้เขาพัฒนาการประยุกต์คำพยากรณ์ซึ่ง หากมีผู้ยอมรับ ก็จะก่อให้เกิดความเปลือยเปล่า อันเป็นสัญลักษณ์ของชาวเลาตีเซีย

ผู้ซึ่งถูกพระเจ้าทรงคายออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์

สมิธไม่มีปัญหาในการโต้แย้งการระบุอัตลักษณ์อันเป็นเท็จครั้งใหม่ของเขาเกี่ยวกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือ เพื่อต่อต้านเจมส์ วัตต์ สามีของผู้เผยแพร่พระวจนะหญิง นักประวัติศาสตร์แอ็ดเวนติส และซิสเตอร์วัตต์ ได้กล่าวถึงความขัดแย้งอันเป็นที่รู้จักกันดีของพวกเขา เอลเลน วัตต์ได้ตำหนิทั้งสามีของเธอและสมิธที่ปล่อยให้ ความเห็นต่างของพวกเขาเกี่ยวกับผู้ที่เป็นตัวแทนโดยกษัตริย์ฝ่ายเหนือในดาเนียล บทที่ 11 ถูกนำออกสู่สาธารณชน ในสิ่งพิมพ์แอ็ดเวนติสฉบับแรกหลังความผิดหวังครั้งใหญ่แห่งปี 1844 เจมส์ วัตต์ได้เขียนว่า:

“ข้าพเจ้าเชื่ออย่างเต็มที่ว่า พระเยซูได้ทรงลุกขึ้น ปิดประตู และเสด็จมายังพระชราแห่งวันเวลา เพื่อทรงรับราชอาณาจักรของพระองค์ ในเดือนที่ 7 ค.ศ. 1844 ดู ลูคา 13:25; มัทธิว 25:10; ดาเนียล 7:13,14 แต่การที่มีคาเอลขึ้นขึ้น ดาเนียล 12:1 ดูเหมือนจะเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่ง เพื่ออิวัตถุประสงค์หนึ่ง การลุกขึ้นของพระองค์ในปี 1844 นั้น เป็นเพื่อปิดประตู และเสด็จมาหาพระบิดาของพระองค์ เพื่อทรงรับราชอาณาจักรของพระองค์ และฤทธิ์อำนาจที่จะครอบครอง แต่การที่มีคาเอลขึ้นขึ้นนั้น เป็นเพื่อสำแดงอำนาจแห่งกษัตริย์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงมีอยู่แล้ว ในการทำลายคนอธรรม และในการช่วยกู้ประชากรของพระองค์ มีคาเอลจะขึ้นขึ้นในเวลาที่ยานาจสุดท้ายในบทที่ 11 มาถึงจุดจบของมัน และไม่มีผู้ใดช่วยมันได้ อำนาจนี้คืออำนาจสุดท้ายที่เหยียบย่ำคริสตจักรแห่งของพระเจ้า และเนื่องจากคริสตจักรแห่งยังคงถูกเหยียบย่ำ และถูกขับไล่ออกโดยโลกคริสเตียนทั้งหมด จึงเป็นผลตามมาจากอำนาจกดขี่สุดท้ายนั้นยังมีได้ 'มาถึงจุดจบของมัน;' และมีคาเอลยังมีได้ขึ้นขึ้น อำนาจสุดท้ายนี้ซึ่งเหยียบย่ำธรรมิกชนนั้น ถูกนำมาให้เห็นในวิวรณ์ 13:11-18 เลขของมันคือ 666” James White, A Word to the Little Flock, 8.

เมื่อสมิธนำเสนอสิ่งที่เขาเรียกว่า “ความสว่างใหม่” ในเรื่อง “อำนาจสุดท้ายในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด” เจมส์ วัตต์มองการประยุกต์ใช้ของสมิธ มิใช่ว่าเป็นความสว่างใหม่ หากแต่เป็นการโจมตีต่อรากฐานต่างหาก การโต้เถียงเรื่องโรมว่าเป็นกษัตริย์แห่งทิศเหนือในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างอุไรอาห์ สมิธกับเจมส์ วัตต์นั้น มีลักษณะจำเพาะบางประการ ซึ่งในฐานะผู้ศึกษาคำพยากรณ์ เราจะต้องนำมารวบรวมเข้าด้วยกันกับข้อโต้เถียงอื่น ๆ ในประวัติศาสตร์แอ็ดเวนติสที่เกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ของโรม

ลักษณะประการหนึ่งในบรรดาลักษณะเหล่านั้นคือการนำการตีความส่วนตัวเข้ามา อีกลักษณะหนึ่งคือ การประยุกต์ใช้การตีความส่วนตัวนั้นจำเป็นต้องบิดเบือนหลักไวยากรณ์อันเรียบง่าย เพราะสมิธมิได้เพียงเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงที่ว่าลักษณะเชิงพยากรณ์ทุกประการในข้อที่สามสิบหกกล่าวถึงกรุงโรมเท่านั้น แต่เขายังเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงที่ว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ยอมกำหนดให้กษัตริย์ในข้อที่สามสิบหกต้องเป็นกษัตริย์องค์เดียวกันกับที่ปรากฏในข้อความก่อนหน้านั้นด้วย

อีกประการหนึ่งคือ การตีความส่วนตัวนั้นเป็นการปฏิเสธความจริงพื้นฐาน อีกประการหนึ่งคือ มันเป็นตัวแทนของการปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ ลักษณะอีกประการหนึ่งคือ แนวคิดที่บกพร่องประการแรกเกี่ยวกับกรุงโรมจะนำไปสู่แบบจำลองเชิงพยากรณ์ที่ไม่เปิดโอกาสให้บุคคลหนึ่งรักษาเสื้อผ้าของตนไว้ได้ขณะเข้าใกล้การสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองของมนุษย์ อีกประการหนึ่งคือ ความเต็มใจที่จะเผยแพร่การตีความส่วนตัวของเขาต่อสาธารณชน อีกประการหนึ่งคือ การตีความส่วนตัวนั้นมักถูกระบุว่าเป็นความกระจ่างใหม่อยู่เสมอ คุณลักษณะทั้งหมดเหล่านี้ปรากฏอยู่ภายในการอภิปรายในปัจจุบันเกี่ยวกับ “พวกโจรแห่งชนชาติของท่าน”

เมื่อข้อพิพาทครั้งสุดท้ายของโรม ซึ่งได้รับการแสดงเป็นแบบโดยข้อพิพาทครั้งแรกของโรมที่ระบุถึง “พวกโจรแห่งชนชาติของเจ้า” ถูกนำมารวมเข้ากับเส้นคำพยากรณ์แห่งข้อพิพาทของ Uriah Smith และ James White แล้ว เราจะเห็นว่า

คนจำพวกหนึ่งจะกำลังก่อร่างแบบจำลองเชิงพยากรณ์ของตนขึ้นบนการตีความส่วนตัว

ซึ่งปฏิเสธความจริงอันเป็นรากฐาน.

การปฏิเสธความจริงพื้นฐานทั้งหลายย่อมเป็นการปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์โดยอัตโนมัติด้วย ซึ่งได้ปกป้องความจริงพื้นฐานเหล่านั้นไว้อย่างมั่นคงยิ่ง
คนจำพวกนั้นย่อมเต็มใจที่จะนำเสนอมุมมองของตนต่อสาธารณชนด้วย โดยไม่คำนึงถึงข้อกังวลใด ๆ
ที่อาจถูกหยิบยกขึ้นมาเกี่ยวกับผลกระทบที่คำสอนนั้นอาจมีต่อประชากรของพระเจ้าทั่วโลก.

ทันทีหลังจากปี 1844 ในคนรุ่นแรกของลัทธิแอ็ดเวนตีส
ก็ได้มีการนำข้อพิพาทอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับกรุงโรมเข้ามา ข้อพิพาทนั้นยังคงถูกปลุกปั่นอย่างต่อเนื่อง
จนกระทั่งทัศนคติอันเป็นเท็นันต์ได้รับการยอมรับในคนรุ่นที่สามของลัทธิแอ็ดเวนตีส
เราจะพิจารณาข้อพิพาทเรื่อง "daily" นี้เป็นลำดับที่สี่จากหกแนวเส้นที่เรากำลังพิจารณาอยู่ในแบบจำลองของ
line upon line.

แต่ก่อนที่เราจะพิจารณาประเด็นที่สี่ในแนวข้อพิพาทของโรม จำเป็นต้องระลึกว่า ในบทความก่อนหน้านี้
เมื่อเรากำลังกล่าวถึงข้อพิพาทแห่งดาเนียลที่สิบเอ็ด เราได้กล่าวไว้ว่า "ข้อพิพาทยังเชื่อมโยง 'เจ็ดกาลเวลา'
แห่งเลวินิตีสิบหกเข้ากับประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นโดยตรงด้วย
แต่แนวแห่งความจริงนั้นอยู่นอกเหนือสิ่งที่เรากำลังนำเสนอ ณ ที่นี้"

อุไรอาห์ สมิธเป็นผู้นำในการปฏิเสธเรื่องเจ็ดกาลเวลาในปี 1863
เขาได้ปฏิเสธความรู้ที่เพิ่มขึ้นในเรื่องนั้นซึ่งได้นำเสนอไว้ในบทความเกี่ยวกับหัวข้อนั้น
อันเป็นงานเขียนของไฮแรม เอ็ดสัน และตีพิมพ์ใน Review ในปี 1856
ความหมายสืบเนื่องจากการที่สมิธมีความเกี่ยวข้องกันกับขบวนการที่ได้นำเสนอเรื่องเจ็ดกาลเวลา
แต่ต่อมาได้ปฏิเสธความรู้ที่เพิ่มขึ้นในเรื่องเดียวกันนั้น ก็อยู่นอกเหนือขอบเขตของประเด็นว่าด้วยลักษณะของ
การนำเสนอสิ่งที่เขาอ้างว่าเป็นความสว่างใหม่ของสมิธในเรื่องกษัตริย์ฝ่ายเหนือเช่นกัน
แต่เมื่อเราสรุปภาพรวมของแนวข้อโต้แย้งเรื่องโรมของแอ็ดเวนตีสแล้ว
เราจะกลับมาพิจารณาทั้งนัยสำคัญของข้อพิพาทในบทที่สิบเอ็ดของดาเนียล
และสิ่งที่ถูกเป็นตัวแทนโดยการที่สมิธปฏิเสธสารแห่งเลาตีเซีย ซึ่งมาถึงในปี 1856
พร้อมกับความรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับเรื่องเจ็ดกาลเวลา.

"ความเชื่อของเราเกี่ยวกับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง และองค์ที่สามนั้นถูกต้องแล้ว
หลักหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่ที่เราได้ผ่านมานั้นไม่อาจโยกย้ายได้
แม้ว่ากองทัพแห่งนรกอาจพยายามจุดกระชากสิ่งเหล่านั้นออกจากรากฐานของมัน
และยินดีในความคิดว่าพวกเขาได้กระทำสำเร็จ แต่กระนั้นพวกเขาก็มิได้สำเร็จ
เสาหลักแห่งความจริงเหล่านี้ยืนหยัดมั่นคงดุจเนินเขานีรันดร์
ไม่หวั่นไหวด้วยความพยายามหึงพวงของมนุษย์ที่รวมกับของซาตานและบริวารของมัน
เราสามารถเรียนรู้ได้มาก และควรค้นพระคัมภีร์อยู่เสมอเพื่อดูว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเช่นนั้นจริงหรือไม่"
Evangelism, 223.

"หลักหมุดหมายอันยิ่งใหญ่ของความจริง
ซึ่งสำแดงให้เราเห็นตำแหน่งของเราในประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์นั้น
จะต้องได้รับการพิทักษ์รักษาไว้อย่างระมัดระวัง เกรงว่ามันจะถูกทำลายลง และถูกแทนที่ด้วยทฤษฎีต่าง ๆ
ที่จะนำความสับสนมาแทนที่จะนำความสว่างอันแท้จริงมา" Selected Messages, book 2, 101, 102.

"ในเวลาอันใกล้ จะมีความพยายามมากมายที่จะทำให้ความเชื่อของเราในเรื่องพระวิหารคลอนแคลน;
แต่เราต้องไม่หวั่นไหว แม้แต่หมุดตัวเดียวก็ต้องไม่ถูกขยับออกจากรากฐานแห่งความเชื่อของเรา
ความจริงยังคงเป็นความจริง ผู้ที่กลายเป็นคนไม่แน่ใจจะค่อย ๆ ส่องลอยเข้าสู่ทฤษฎีที่ผิดพลาด และในที่สุ

ดจะพบว่าตนเองกลายเป็นผู้ไม่เชื่อในส่วนที่เกี่ยวกับหลักฐานในอดีตที่เราเคยมีว่าอะไรคือความจริง
หลักหมายเก่าแก่จะต้องได้รับการรักษาไว้ เพื่อเราจะไม่สูญเสียการกำหนดทิศทางของเรา” Manuscript
Releases, volume 1, 55